

Arrest

nr. 59 392 van 7 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 augustus 2009 en heeft zich op 18 augustus 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 7 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 december 2010.

1.3. Op 21 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Uw man, A.(...) A.(...), sloeg u en bedroog u met andere vrouwen. U zocht ergens troost en steun en u sloot zich op aanraden van uw zus in 1995 aan bij de geloofsgemeenschap "Word of Life" ("Kyanki Khosk"). U verklaart dat uw man u omwille van uw geloof nog meer begon te slaan. Hij sloeg ook uw kinderen en doofde sigaretten uit op de handen van uw zoon. In 1997, toen u zwanger was van uw zoon Edmond, kwam uw dochter Ovsanna (OV 6.475.685) tussenbeide op het moment dat u door uw man werd geslagen. Ook zij deelde in de klappen en zij viel van de trap naar beneden. Zij brak haar been. Uw man verliet toen het huis en vertrok naar Rusland. Hij bleef gedurende 9 jaar weg. U en uw dochter gingen werken en leidden opnieuw een normaal leven. In 2006 keerde uw man terug naar huis. Hij had een minnares die soms ook in uw huis verbleef en die u dan moest dienen. Uw man reisde vaak heen en weer naar Rusland en deed volgens u zaken met de politie. U vermoedt dat hij geld en goud uitvoerde naar Rusland en op die manier zaken deed. Als hij thuis was, sloeg hij u en uw dochter omwille van jullie geloof. Na 2006 verloor u al uw tanden door zijn slagen. U diende bij de rechtbank een verzoek in om van uw man te kunnen scheiden. Toen uw man dit te weten kwam, bedreigde hij u met een mes. Hij viel u aan, maar u slaagde erin zich met uw armen te beschermen, waardoor u snijwonden opliep in uw armen. De burens kwamen tussenbeide en konden uw man ervan weerhouden u verder te verwonden. Toen jullie op een dag terugkeerden van de kerk, dwong uw man uw dochter O.(...) haar schriften en boeken over jullie geloof te verscheuren en te verbranden. Zij weigerde dit te doen en werd geslagen. Zij viel tegen de dressoirkast en liep snijwonden op in haar handen en aan haar polsen. Uw man wilde uw dochter O.(...) uithuwelijken aan een kennis van hem, een zekere M.(...). O.(...) dreigde ermee zelfmoord te plegen als zij met hem moest trouwen. U kreeg medische problemen door de stress en werd gedurende enkele dagen opgenomen in het ziekenhuis. Daarna besloot u niet meer naar huis terug te keren en het land te verlaten. U verbleef nog enkele dagen bij uw zus in het dorp Nairi en vertrok in augustus 2009 samen met uw dochter Ovsanna en uw minderjarige zoon Edmond uit Armenië richting België, waar u op 18 augustus 2009 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

U verklaarde in Armenië problemen gekend te hebben met uw man, A.(...) A.(...). Hij zou op regelmatige basis geweld gebruikt hebben tegen u en uw kinderen, voornamelijk omwille van jullie geloof. Uw man wilde uw dochter O.(...) uithuwelijken aan een kennis van hem. Er dient echter vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in Armenië aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient er op gewezen te worden dat u uw verklaringen op geen enkele manier kon onderbouwen. Zo kon u geen enkel document neerleggen ter staving van de problemen die u aanhaalde met uw man. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat zowel u als uw kinderen verschillende keren door hem geslagen werden en dat uw dochter hierdoor zelfs enkele keren medisch behandeld diende te worden. U zou uw tanden verloren hebben door de slagen die u van uw echtgenoot kreeg na 2006 en kreeg hiervoor ook de nodige medische verzorging. U legde echter geen enkel document neer waarmee u één van de door u aangehaalde incidenten, die het resultaat waren van het geweld van uw echtgenoot, noch de verzorging die u achteraf kreeg, kon aantonen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast.

Voorts, wat het probleem van de uithuwelijking van uw dochter O.(...) betreft, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent een ongerijmdheid werd opgemerkt in de verklaringen die u en uw dochter O.(...) aflegden voor het CGVS. Zo blijkt na een vergelijking van jullie verklaringen namelijk dat u beweerde dat de man aan wie O.(...) zou uitgehuwelijkt worden "M.(...)" heette (CGVS p.7), terwijl uw dochter zei dat het om een zekere "V.(...)" ging, die soms ook wel eens "V.(...)" werd genoemd (CGVS O.(...) p.5). Door hogervernoemde ongerijmdheid binnen jullie verklaringen komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt nog op bijkomende wijze aangetast door een discrepantie die opgemerkt werd tussen de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde in de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal (CGVS) en de verklaringen die u tijdens het gehoor bij het CGVS aflegde op 14 december 2010. Zo beweerde u plots tijdens het gehoor voor het CGVS dat de gewelddadige houding van uw man tegenover u en de kinderen te maken had met het feit dat u zich in 1995 had aangesloten bij de geloofsgemeenschap "Word of Life", een geregistreerde geloofsgemeenschap in Armenië (CGVS p.2). Op de vraag waarom u hiervan geen melding gemaakt had toen u bij DVZ gehoord werd, antwoordde u dat u toen in de war was en dat u niets over de oorspronkelijke reden van uw vlucht, met name uw geloof, had verteld omdat u "het zich

niet goed herinnerde". U zei dat u zelfs bij de dokter soms bepaalde klachten vergat te vermelden (CGVS p.4-5). Dit kan echter bezwaarlijk als afdoende uitleg aanvaard worden voor het onvermeld laten van de voornaamste reden van uw asielaanvraag, te meer daar ook uw dochter O.(...), die zelf niets vermeldde over geheugenproblemen, bij DVZ geen gewag maakte van het probleem van jullie geloof. Bovendien blijkt ook nergens uit de Belgische medische verslagen en analyses die u neerlegde dat u met geheugenproblemen te kampen zou hebben. Uit de verklaringen die u bij DVZ en vervolgens op 14 december 2010 tijdens het gehoor voor het CGVS aflegde, kan daarenboven afgeleid worden dat u een vrij gedetailleerde en coherente weergave van de feiten kon brengen, ondanks het feit dat u tijdens het gehoor bij het CGVS melding maakte van geheugenproblemen (CGVS p.3).

Naast bovenstaande vaststellingen bent u er ook niet in geslaagd uw bewering als zou u in verband met uw problemen niet op bescherming kunnen rekenen van de Armeense autoriteiten aannemelijk te maken. U stelde dat u voor het eerst klacht indiende in 2006 of 2007 bij de politie van uw wijk. U zou later, kort voor uw vertrek uit Armenië, ook getuigenissen van de burens verzameld hebben en ermee naar de politie zijn gestapt, maar de politie zou geweigerd hebben deze documenten te bekrachtigen. De betrokken agent zou u gevraagd hebben de klacht die u aan het neerschrijven was, te verscheuren (CGVS p.8). Volgens uw verklaringen zou de politie uw klacht niet aangenomen hebben en u niet willen beschermen omdat uw man zaken met hen deed. U kon deze bewering echter op geen enkele manier onderbouwen. U leidde het feit dat hij zaken deed met de politie enkel af uit het feit dat u bankbiljetten en goud gezien zou hebben, en uit het feit dat u uw echtgenoot had horen spreken over hoeveel de koers was van het goud op dat moment. U zou hem hierover echter nooit iets gevraagd hebben en hij zou u hierover ook nooit iets gezegd hebben (CGVS p.4). De bewering als zou hij zaken doen met de politie, berust dan ook louter en alleen op uw vermoeden. Door bovenstaande vaststelling en door een manifest gebrek aan bewijzen ter staving van de door u aangehaalde problemen en ter staving van de klachten die u zou ingediend hebben bij de autoriteiten, wordt uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnd.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen betreffende uw reisweg naar België en de door u gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. U beweerde namelijk dat er tijdens de reis een vals paspoort voor u werd gebruikt, maar u kon niet zeggen op welke naam dit paspoort werd aangemaakt. U stelde dat men dit niet aan u verteld had. Hoe minder u zou weten, hoe beter, zo werd u gezegd (CGVS p.7). U wist evenmin of er een visum in dit paspoort stond (CGVS p.6-7). Er zou u ook niets verteld geweest zijn over wat u moest doen of zeggen in geval van controle (CGVS p.7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strict individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u bovenstaande informatie niet kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij u absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de gegevens in het paspoort dat werd gebruikt tijdens uw reis naar België. Bijgevolg is uw verklaring, volgens dewelke u niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van het paspoort dat voor jullie tijdens de reis gebruikt werd, niet geloofwaardig.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat door het ontbreken van uw Armeens paspoort, dat volgens uw verklaringen samen met dat van uw dochters door uw man werd afgenomen en verstoep nadat u ermee had gedreigd te vertrekken (CGVS p.6), de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Dit document is immers van belang voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en van de reële mogelijkheid tot vestiging in Armenië. Door het ontbreken van uw paspoort kan er immers geen uitsluitend gegeven worden over waar u verbleven heeft voor uw vertrek naar België en of u de mogelijkheid had om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. De geboorteaktes van u en van uw kinderen bevatten enkel persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. Uw diploma en uw

studentenkaart, en het diploma van uw dochter O.(...) tonen aan dat u een cursus voltooide aan de bijbelschool van de geloofsgemeenschap "Word of Life". De documenten van de rechtbank die u voorlegde betreffen uw aanvraag tot een echtscheiding en het feit dat deze aanvraag geweigerd werd omdat niet voldaan werd aan de noodzakelijke voorwaarden zoals deze in de Armeense wetgeving voorzien worden. Nergens uit deze documenten blijkt verder enige weerwil vanwege de Armeense autoriteiten, op basis van één van de criteria van de Conventie van Genève, om aan uw aanvraag te voldoen. Het door u neergelegde Armeense medische attest en uw medisch boekje betreffen uw gezondheidstoestand zoals die in Armenië werd vastgesteld en dewelke door mij niet wordt betwist. De Belgische medische attesten handelen over uw gezondheidstoestand en die van uw dochter zoals die in België werden vastgesteld. Omtrent de medische verslagen van Dhr. Vallons, die voor u en uw dochter werden opgesteld, werd echter vastgesteld dat zij frauduleus zijn en daarom integraal moeten verworpen worden. De motivatie voor deze vaststelling werd aan het administratief dossier toegevoegd. Bijgevolg zijn deze attesten niet van dien aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag kunnen herstellen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw dochter. O.(...) A.(...) (OV 6.475.685)), die zich op dezelfde asielmotieven baseerde als u in het kader van haar asielaanvraag (CGVS p.1), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de manifeste appreciatiefout, en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), voert verzoekster aan dat haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève. Verzoekster stelt dat haar asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat zij ervoor vreest het slachtoffer te zullen worden van huiselijk geweld waartegen zij niet op een afdoende bescherming van de autoriteiten kan rekenen. Zij vervolgt ook omwille van haar religieuze overtuiging discriminatoire behandelingen te ondergaan vanwege de autoriteiten die haar mede om die reden weigeren de noodzakelijke hulp te bieden tegen de geweldplegingen van haar echtgenoot. Zij haalt tevens de gedwongen uithuwelijking van haar dochter aan. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar problemen onderschat, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, en zij met grote psychische moeilijkheden kampt ingevolge de jarenlange geweldplegingen door haar echtgenoot. Ten onrechte wordt haar kwalijk genomen dat zij geen materieel bewijs zou hebben neergelegd ter staving van haar asielaanvraag en ten onrechte wordt de geloofwaardigheid van haar verklaringen in vraag gesteld omwille van tegenstrijdigheden, aldus verzoekster. Er wordt volgens verzoekster ook foutief besloten dat zij toekomstige problemen beroep zou kunnen doen op de Armeense autoriteiten. Ook wat betreft haar vluchtroute, merkt verzoekster op dat hier onterecht geen geloof aan wordt gehecht. Verzoekster vreest daarnaast ook om bij een eventuele terugkeer naar Armenië het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het

verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij geen enkel document kon neerleggen ter staving van haar verklaringen, (ii) verzoekster en haar dochter tegenstrijdige verklaringen aflegden over de uithuwelijking van haar dochter, (iii) het niet aanvaardbaar is dat zij de voornaamste reden voor de gewelddadige houding van haar echtgenoot onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, (iv) zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij op geen bescherming van de Armeense autoriteiten kan rekenen, (v) haar verklaringen betreffende haar reisweg naar België en de door haar gebruikte documenten niet geloofwaardig zijn, (vi) door het ontbreken van haar Armeens paspoort geen uitsluitel kan worden gegeven over de plaatsen waar zij verbleven heeft voor haar komst naar België en of zij de mogelijkheid had om in een derde land op een legale manier te verblijven, en (vii) de overige door haar neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster haar voorgehouden vervolgingsvrees omwille van het huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot, dat zou verergerd zijn nadat verzoekster en haar dochter zich aansloten bij de geloofsgemeenschap "Het Levenswoord" in 1995 en haar echtgenoot vernomen had dat verzoekster een eis tot echtscheiding had ingediend, de geplande uithuwelijking van haar dochter en de doodsb bedreigingen vanwege haar echtgenoot niet aantoonde aan de hand van documenten of pertinente verklaringen, en dat zij de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt.

2.5.1. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van haar voorgehouden vervolgingsvrees, de bewering dat onvoldoende met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse werd rekening gehouden, en tot het tegenspreken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, te weerleggen. Vermits van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze, van bij de aanvang van de procedure, alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, is de vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van haar aansluiting bij de geloofsgemeenschap "Het Levenswoord" als een oorzaak van de gewelddadige houding van haar echtgenoot, wel degelijk van belang bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Dit klemt des te meer nu haar tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd naar haar religie (gehoorverslag DVZ stuk 11, p. 1). Waar verzoekster dienaangaande stelt dat deze discrepantie onmogelijk kan aanzien worden als dermate belangrijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen en zij geenszins van aard zijn afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas, kan zij de Raad niet overtuigen omdat zij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal zelf aangeeft dat haar geloof voor haar zeer belangrijk is en haar echtgenoot hen "zou doden omwille van ons geloof" (gehoor CGVS, p. 2). Het niet vermelden van een dergelijk essentieel element, namelijk één van de oorzaken van het huiselijk geweld, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.5.2. Ook de vaststelling dat verzoekster en haar dochter tegenstrijdige verklaringen aflegden over de naam van de huwelijkspartner die verzoeksters echtgenoot had uitgekozen voor hun dochter, hetgeen volgens verzoekster haar directe vluchtaanleiding was en derhalve evenzeer een essentieel element van haar vluchtrelaas (CGVS, gehoor p. 10), versterkt verzoeksters ongeloofwaardigheid. Deze laatste vaststelling wordt door verzoekster nergens betwist en blijft derhalve overeind. De Raad hecht derhalve geen geloof aan verzoeksters relaas dat haar dochter tegen haar wil zou worden uitgehuwelijkt door de vader aan een zakenpartner van hem.

2.5.3. De Raad stelt zich overigens ook vragen bij de geloofwaardigheid van haar lidmaatschap van de geloofsgemeenschap "Het Levenswoord" aangezien verzoekster volgens haar verklaringen in 1995 tot deze gemeenschap toetrad en in 2002 een jaar durende opleiding volgde (CGVS, gehoor p. 2), terwijl haar studentenkaart van de Bijbelschool dateert van 31 december 2005 en haar diploma van de Bijbelschool, na een opleiding van acht maanden, werd uitgereikt in 2006 (administratief dossier, stuk 14). Ook de verklaringen van verzoeksters dochter omtrent haar opleiding bij Bijbelschool stroken niet met de op het diploma vermelde datum. Deze inconsistenties plaatsen de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas nog verder op de helling.

2.5.4. Zo verzoekster dienaangaande stelt dat de commissaris-generaal selectief te werk zou zijn gegaan, enkel in het nadeel van verzoekster, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster een zeer belangrijk element van haar beweerde vrees niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken en zij omtrent het gedwongen huwelijk van haar dochter, met deze laatste incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot toch wel een belangrijk gegeven, namelijk de naam van de door haar echtgenoot gekozen huwelijkskandidaat.

2.5.5. Waar verzoekster verwijst naar traumatische ervaringen die zij opgelopen heeft naar aanleiding van de gebeurtenissen in Armenië en naar de door haar vermelde geheugenproblemen waarmee onvoldoende rekening zou gehouden zijn door de commissaris-generaal, wijst de Raad op hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing werd gesteld: *"Op de vraag waarom u hiervan geen melding gemaakt had toen u bij DVZ gehoord werd, antwoordde u dat u toen in de war was en dat u niets over de oorspronkelijke reden van uw vlucht, met name uw geloof, had verteld omdat u "het zich niet goed herinnerde". U zei dat u zelfs bij de dokter soms bepaalde klachten vergat te vermelden (CGVS p.4-5). Dit kan echter bezwaarlijk als afdoende uitleg aanvaard worden voor het onvermeld laten van de voornaamste reden van uw asielaanvraag, te meer daar ook uw dochter O.(...), die zelf niets vermeldde over geheugenproblemen, bij DVZ geen gewag maakte van het probleem van jullie geloof. Bovendien blijkt ook nergens uit de Belgische medische verslagen en analyses die u neerlegde dat u met geheugenproblemen te kampen zou hebben. Uit de verklaringen die u bij DVZ en vervolgens op 14 december 2010 tijdens het gehoor voor het CGVS aflegde, kan daarenboven afgeleid worden dat u een vrij gedetailleerde en coherente weergave van de feiten kon brengen, ondanks het feit dat u tijdens het gehoor bij het CGVS melding maakte van geheugenproblemen (CGVS p.3)".* De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt correct vast dat ook verzoeksters dochter bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakt van problemen omwille van hun geloof zodat deze vaststelling verder het algehele relaas op de helling plaatst.

2.5.6. Ook met de herhaling dat haar echtgenoot banden heeft met de politie waardoor zij niet op bescherming van de autoriteiten kan rekenen, gaat verzoekster voorbij aan de motivering van de commissaris-generaal dat deze bewering louter en alleen berust op vermoedens die op geen enkele manier onderbouwd worden. Meer nog, de Raad stelt vast dat verzoekster sinds haar toetreding tot de geloofsgemeenschap ernstige problemen zou hebben gekend met haar echtgenoot, dit is in 1995, hij in 1997 voor negen jaar naar Rusland vertrok, hij in 2006 terugkeerde en zijn laakbare handelingen tegenover verzoekster en de kinderen zou hebben hernomen, zelfs zo ernstig dat verzoekster daarbij al haar tanden zou hebben verloren, terwijl zij wacht tot oktober 2006 om een aanvraag tot echtscheiding in te dienen die wordt afgewezen, zij een nieuwe aanvraag indient in februari 2007 die opnieuw wordt afgewezen en dan wacht tot augustus 2009 om haar land te verlaten omdat haar echtgenoot de dochter wil uithuwelijken, een bewering waaraan geen geloof wordt gehecht. Verzoekster toont met geen enkel begin van bewijs aan dat zij sinds 1995 omwille van zware mishandelingen ten aanzien van haarzelf en haar kinderen ooit bescherming heeft gezocht. De Raad is dan ook van oordeel dat indien verzoekster en haar kinderen slachtoffer zouden zijn geweest van een jarenlange mishandeling, zij toch wel beroep zou hebben gedaan op derden om bescherming teneinde minstens haar kinderen in veiligheid te brengen. Immers, uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij zeer betrokken was bij haar geloofsgenootschap zodat het onbegrijpelijk is dat zij daar niet om hulp zou hebben gevraagd.

Bovendien blijkt dat verzoekster minstens twee keer het initiatief nam om een echtscheidingsaanvraag in te dienen zodat er ook vanuit kan worden gegaan dat zij minstens een arts of een advocaat in vertrouwen zou hebben genomen, of minstens een doktersattest zou hebben. Dat zij haar land in allerijl zou hebben verlaten en niet heeft nagedacht om tijdig schriftelijke bewijzen van haar moeilijkheden mee te brengen, is niet ernstig vermits verzoekster wel degelijk een aantal documenten heeft ingediend, opgestuurd door haar moeder, doch geen enkel begin van bewijs van het voorgehouden geweld van haar echtgenoot voorlegt.

Wat betreft de bewering dat lokale autoriteiten haar hoe dan ook geen daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, wijst de Raad er derhalve op dat verzoekster niet aangetoond heeft dat zij op geen andere manier dan van de lokale politie bescherming zou kunnen verkrijgen. Dit geldt des te meer nu verzoekster aangesloten is bij een geloofsgemeenschap sinds 1995 en zij zelfs een echtscheidingsverzoek indiende dat blijkens de vertaling in het gehoorverslag geweigerd werd omdat *“Artikel waaraan moet voldaan worden, namelijk art. 16, betreffende de gronden en de voorwaarden ivm huwelijksontbinding die aanwezig moeten zijn. De verzoeker moet ook de grond vermelden van het verzoek, en de grond moet vermeld staan van het aannemen van het verzoekschrift volgens de ARM burgerlijke wetgeving art. 91 punt 1. Daarom dient het verzoek geweigerd te worden. (...) Omdat de gronden of de voorwaarden ontbreken, kan het verzoek niet aangenomen worden.”* (CGVS, gehoor p. 5). Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij over geen enkele beschermingsmogelijkheid beschikt en dat zij genooddaakt is om met *“een permanent gevoel van onveiligheid”* te blijven leven waardoor het onmogelijk zou zijn een menswaardig bestaan te kunnen leven.

Daarenboven verklaarde verzoeksters dochter dat zij over een document beschikt dat aantoonde dat een politieagent bij hen thuis is langs geweest om formulieren in te vullen (CGVS, gehoor A. O., p. 6), hetgeen er op wijst dat zij wel degelijk beroep konden doen op de lokale politie, en van verzoekster kan verwacht worden dat zij dit document neerlegt, indien dit bestaat.

2.5.7. Waar verzoekster nog opmerkt dat er onvoldoende rekening gehouden werd met de grote psychische moeilijkheden waar zij ingevolge de jarenlange geweldplegingen door haar echtgenoot tot op heden nog mee kampt, merkt de Raad op dat deze voorgehouden moeilijkheden niet aangetoond worden aan de hand van de ingediende medische attesten. Daargelaten dat medische attesten slechts uitspraak doen over een medische aandoening en zij de oorzaak van deze problemen slechts attesteren aan de hand van de afgelegde verklaringen, maakt het medische attest afkomstig van dr. Y. Heeren slechts melding van een depressie en stresspijnen ten gevolge van verzoekster haar *“actuele sociale toestand”* zonder dat er verwezen wordt naar jarenlange geweldplegingen door haar echtgenoot. Verder blijkt reeds uit de bestreden beslissing dat aan het medische attest, opgemaakt door Dhr. Vallons, geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist.

2.5.8. Waar verzoekster omtrent de door haar ondernomen vluchtroute nog stelt dat haar minstens het voordeel van de twijfel had dienen toegekend te worden omdat het niet is omdat er volgens de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt steeds strenge controles plaatsvinden bij binnenkomst van Europa, personen met valse documenten ook steeds betrapt worden, wijst de Raad erop dat het hoe dan ook niet geloofwaardig is dat een smokkelaar het risico zou lopen om een persoon totaal onvoorbereid aan een gegarandeerde controle te onderwerpen wetende dat hem bij betrapping zware sancties boven het hoofd hangen. Dat verzoekster dan ook niet gezegd werd op welke naam het vervalste paspoort werd aangemaakt, of er een visum in dit paspoort stond en wat ze moest doen of zeggen in het geval van controle, wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht als onwaarschijnlijk beschouwd.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij omwille van haar religieuze overtuiging een discriminatoire behandeling ondergaat vanwege haar echtgenoot én vanwege de autoriteiten die haar weigeren de noodzakelijke hulp te bieden tegen de geweldplegingen van haar echtgenoot, en kan zij niet erkend worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van haar asielrelaas beroept, met name *“o.a. slachtoffer van huiselijk geweld waartegen zij onmogelijk op een afdoende bescherming van de autoriteiten kan rekenen mede omwille van haar religieuze overtuiging”*, en dat zij daarom vreest het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd vastgesteld dat het

feitenrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is, en dat zij niet aangetoond heeft over geen beschermingsmogelijkheden te beschikken. Derhalve kan zij zich dan ook niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Er worden geen andere elementen aangehaald waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Armeense taal machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Waar verzoekster in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS